

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: H. K. N., narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupeného advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Komise pro rozhodování
ve věcech pobytu cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2015, č. j. MV-113319-4/SO/sen-2014,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2015, č. j. MV-113319-4/SO/sen-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 6. 2014, č. j. OAM-16284-15/DP-2012, kterým bylo podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu“), zastaveno řízení o žádosti o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.
2. V žalobě uvedl, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí správních orgánů. Správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobce s odůvodněním, že nebyl k podání žádosti oprávněn. Správní orgány při posuzování žádosti ignorují výkladové pravidlo, podle něhož má speciální pravidlo přednost před obecným. Správní orgány vycházely ze zjištění, že žalobce pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny od 13. 9. 2010. Protože žalobce podal žádost o vydání nového povolení k pobytu za účelem podnikání dne 26. 3. 2012, dovodily správní orgány na základě znění ustanovení § 45 odst. 1 věty třetí zákona o pobytu, že žalobce nebyl k podání této žádosti oprávněn. Správní orgány však ignorují speciální ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu, dle něhož platí, že cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny je oprávněn po dosažení 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Žalobce měl v době podání žádosti povolen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny a v průběhu platnosti tohoto pobytového oprávnění dosáhl věku 18 let. Správní orgány nesprávně postupovaly podle ustanovení § 45 odst. 1, ačkoliv měly postupovat podle ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu. Dále došlo ke zcela zásadnímu pochybení, které mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci, neboť žalobce nebyl podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady rozhodnutí. Správní orgány se dále nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce.

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K postupu podle ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí. K porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu poukázal na to, že se jedná o procesní rozhodnutí, nikoli rozhodnutí ve věci samé, a proto nebyl povinen žalobce vyzývat k seznámení se s podklady. Dále uvedl, že v případě zastavení řízení podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu se přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení nezkoumá.
4. Z jednání soudu dne 7. 2. 2018 se žalovaný omluvil.
5. Při tomtéž jednání právní zástupce žalobce uvedl, že žalobce žádal o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny ještě před dovršením 18 let věku. Povolení k dlouhodobému pobytu mu bylo uděleno pouhé 3 dny po dovršení 18 let. Právní zástupce žalobce poznamenal, že žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny byla podána žalobcem přibližně v jeho věku 16 let a skutečnost, zda správní orgán o této žádosti rozhodne těsně před dovršením 18 roku žalobce, nebo těsně poté, nebylo v žalobcově dispozici. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce dál nestudoval, nezbývalo mu než žádat o povolení k dlouhodobému pobytu z jiného účelu než sloučení rodiny. Vzhledem k okolnostem je třeba dle právního zástupce žalobce postupovat podle ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu, neboť jinak by cizinec v takovém postavení musel vycestovat z České republiky, neboť by neměl možnost úspěšně žádat o udělení dlouhodobého pobytu. Výklad, který zaujaly správní orgány, považoval právní zástupce žalobce za výklad v neprospěch účastníka, tedy za výklad nepřípustný.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Mezi stranami je nesporné a odpovídá to i obsahu správního spisu, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 13. 9. 2010. Dne 26. 3. 2012 podal žalobce žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, o níž bylo řízení dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu zastaveno.
9. Mezi stranami je sporné právní posouzení případu, a to, zda žádost žalobce měla být posouzena podle ustanovení § 45 odst. 1 nebo odst. 2 zákona o pobytu.
10. Podle ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v ustanovení § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v ustanovení § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.
11. Podle ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny je oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.
12. Podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.
13. Dle výkladu uvedeného v žalobou napadeném rozhodnutí se ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu použije na všechny žádosti o změnu účelu povoleného pobytu týkající se povolení k pobytu za účelem podnikání, neboť je speciální ve vztahu k ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu. Dle názoru žalovaného by žalobce nesplňoval podmínky pro podání žádosti ani při aplikaci ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu, neboť věku 18 let dovršil před dnem 13. 9. 2010, kdy mu byl udělen dlouhodobý pobyt.
14. Soud se nejprve musel zabývat otázkou, které ustanovení zákona o pobytu mělo být v daném případě aplikováno. Pouze jazykovým výkladem nelze dojít k závěru o vztahu speciality a obecnosti ustanovení § 45 odst. 1 věta třetí a odst. 2 zákon o pobytu. Specialita může být totiž určována podle subjektu (cizinec s dlouhodobým pobytem), který žádost podává, což znamená, že pokud se jedná o cizince s dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny, aplikuje se ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu. Specialita však může být určena i podle účelu požadovaného dlouhodobého pobytu, což by znamenalo, že cizinec bez ohledu na stávající povolený účel dlouhodobého pobytu, žádá-li Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o změnu na účel dlouhodobého pobytu podnikání, postupuje se podle ustanovení § 45 odst. 1 věta třetí zákona o pobytu.

15. Soud tedy přistoupil k historické a teleologické metodě výkladu a zjistil následující. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., jímž byla do ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu vložena věta třetí, byla důvodem zavedení této normy situace, která vznikla v roce 2009 po přijetí opatření k ukončení pobytu na území propuštěným zahraničním pracovníkům. Namísto sledovaného cíle, aby ti cizinci, kterým bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, vycestovali z území České republiky, došlo k tomu, že řada z nich požádala o změnu účelu svého pobytu, tj. žádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (viz k bodu 80, zvláštní část důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb.).
16. Záměrem zákonodárce tedy bylo ustanovením § 45 odst. 1 věta třetí ztížit přístup k povolení dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Nic nenasvědčuje tomu, že účelem ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu je skupině cizinců s dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny ještě více ztížit přístup k podnikání oproti jiným žadatelům s dlouhodobým pobytem. Pokud by se na tyto žadatele primárně aplikovalo ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu, kde je stanovena podmínka 3 roky pobytu, nikoliv jen 2 roky, jako je tomu v ustanovení § 45 odst. 1, byla by tato skupina žadatelů znevýhodněna, k čemuž není zjevný racionální důvod a nebylo to zřejmě ani úmyslem zákonodárce. Soud se tedy přiklání k výkladu žalovaného, že v případě žádosti o změnu na účel dlouhodobého pobytu podnikání použije se ustanovení § 45 odst. 1 věta třetí zákona o pobytu bez ohledu na účel již uděleného pobytu, který má být změněn.
17. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný postupoval správně, když aplikoval na žádost žalobce ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu a dospěl k závěru, že žádost byla podána před uplynutím doby pobytu delší 2 roky, neboť k podání žádosti byl žalobce oprávněn až po 13. 9. 2012.
18. Soud si je vědom novelizace zákona o pobytu zákonem č. 222/2017 Sb., účinným od 15. 8. 2017, dle něhož ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu po této novele zní: Cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v ustanovení § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v ustanovení § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, a na cizince uvedeného v odstavci 2.
19. Podle ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu, ve znění účinném od 15. 8. 2017, cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle ustanovení § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Vzhledem k tomu, že novelou č. 222/2017 Sb. došlo i k prodloužení doby pobytu, která musí uplynout před podáním žádosti o změnu účelu dlouhodobého pobytu na účel podnikání z více jak 2 roky na více jak 5 let, ačkoliv v ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu zůstala doba zachována, došlo i ke změně vztahu těchto dvou ustanovení zákona o pobytu.
21. Soud si je vědom toho, že žalovaný v důvodové zprávě k novele č. 222/2017 Sb. prezentuje jako svůj stabilní právní názor přesně opačný než v žalobou napadeném rozhodnutí (k bodům 52-54 důvodové zprávy), tedy, že speciálním ustanovením k ustanovení § 45 odst. 1 je ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu a novelou pouze vyjasňuje výkladové problémy. Žalovaný se v důvodové zprávě opírá mimo jiné o to, že primárně se určuje adresát právní normy, kterými jsou cizinci sloučení s rodinou, soud však poznamenává, že lze adresáty určit i jako cizince chtějící podnikat, a dále se žalovaný opírá o čl. 15 směrnice č. 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, z něhož dovozuje, že tento článek „*upravuje možnost rodinného příslušníka pobývat na území v rámci samostatného povolení, resp. v zákoně o pobytu cizinců, se jedná o podmínky změny účelu pobytu na území, a to tak, že stanoví lhůtu až 5 let (v ČR 3 let), po jejímž uplynutí již má tento rodinný příslušník právo na samostatné povolení k pobytu. Článek 15 tak má na jednu stranu zajistit možnost, aby cizinec, který vstoupí na území z důvodu sloučení rodiny, po určité době, příp. na základě určitých okolností (smrt manžela, rozvod), získal samostatné povolení k pobytu, a zároveň tím, že umožňuje odložit získání samostatného povolení k pobytu po uplynutí určité doby, zamezuje případnému využití tohoto účelu pobytu pro vstup na území, kdy účelem pobytu na území jsou od počátku jiné důvody.*“
22. Podle čl. 15 odst. 1 věta první směrnice č. 2003/86/ES nejpozději po pěti letech pobytu a za předpokladu, že rodinnému příslušníkovi nebylo uděleno povolení k pobytu z jiných důvodů, než je sloučení rodiny, mají manžel nebo nesezdaný partner a dítě, které dosáhlo plnoletosti, právo na samostatné povolení k pobytu, nezávislé na povolení k pobytu osoby usilující o sloučení rodiny, na základě podání žádosti, pokud se vyžaduje.
23. Uvedený čl. 15 směrnice č. 2003/86/ES nebrání tomu, aby osoba, které byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, nabyla oprávnění k dlouhodobému pobytu z jiného důvodu i dříve, nestanoví tak lhůtu nejméně tři nebo pět let oprávněného pobytu, ale pouze uvádí maximální možnou dobu, po které již má příslušník rodiny právo na samostatné povolení k pobytu. Soud tedy setrvává na svém shora uvedeném výkladu, který umožňoval před dnem 15. 8. 2017 požádat o změnu účelu dlouhodobého pobytu z účelu společného soužití rodiny na účel podnikání již po dvou letech, nikoliv po třech letech oprávněného pobytu.
24. Soud tak konstatuje, že v případě žádosti o změnu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na nový účel podnikání podané před dnem 15. 8. 2017 se pro zkoumání podmínek oprávněnosti žádosti použije ustanovení § 45 odst. 1 věta třetí zákona o pobytu. Ustanovení § 45 odst. 1 věta třetí zákona o pobytu bylo do 14. 8. 2017 speciálním ustanovením k ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu, po dni 14. 8. 2017 se speciálním ustanovením stalo ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu.
25. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že žalobce by nesplnil podmínky ani podle ustanovení § 45 odst. 2, neboť věku 18 let dovršil před udělením pobytu. Soud se v tomto směru ztotožňuje s výkladem Městského soudu v Praze uvedeným v rozsudku ze dne 6. 5. 2014, č. j. 8 A 48/2010–45, kde tento soud uvedl: „...*citovaná norma skutečně upravuje 2 případy, kdy může cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny žádat o* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiným. V prvním případě cizinec pobývá na území České republiky 3 roky, je-li starší 18 let, ve druhém případě jde o situaci, kdy cizinec během svého pobytu na území České republiky dosáhne věku 18 let a teprve poté může rovněž žádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Na žalobkyni, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, nedopadá ani jedna z těchto situací, protože zatím nesplnila podmínku doby pobytu 3 let na území České republiky a eventualita předpokládaná za spojkou nebo v § 45 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. u ní nepřichází v úvahu, protože věku 18 let dosáhla už dávno předtím, než jí byl na území České republiky pobyt povolen. Tento výklad zákona má soud za odpovídající jak dikci, tak smyslu a účelu a s námitkami žalobkyně vůči tomuto výkladu se neztotožnil.“

26. Dále soud poznamenává, že cizince nemá veřejné subjektivní právo na udělení další formy pobytu, pokud přestane podmínky pobytu (v daném případě za účelem sloučení rodiny) splňovat. Cizinec tak musí požádat o jinou formu pobytu, či území České republiky opustit, a tak musí učinit i v případě, že mu žádná další forma pobytu udělena není.
27. K porušení práva na seznámení s podklady rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu uvádí soud následující.
28. Dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
29. Uvedené ustanovení se týká pouze rozhodnutí ve věci. Co je rozhodnutí ve věci dále specifikuje ustanovení § 67 odst. 1 správního řádu (srovnej i ustanovení § 9 správního řádu), který stanovuje, že rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má, anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách. Toto ustanovení rozlišuje rozhodnutí dle správního řádu na rozhodnutí konstitutivní, deklaratorní (obě rozhodnutí ve věci) a rozhodnutí procesní povahy. Podstatné pro posouzení sporné otázky je, zda usnesení o zastavení řízení dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu je rozhodnutí ve věci. V daném případě nedochází k meritornímu přezkumu oprávněnosti žádosti, ale pouze k přezkumu, zda žadatel splňuje podmínku pro podání žádosti spočívající v tom, zda je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky. Soud připomíná, že zastavení řízení jako procesnímu rozhodnutí zpravidla povinnost vyzvat k seznámení se s podklady nepředchází a jinak tomu není ani v tomto případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Azs 210/2016-48; rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 6. 2017, č. j. 15 A 63/2015-76; rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2016, č. j. 32 A 46/2014-25, www.nssoud.cz). Navíc žalobce ani sám nijak netvrdí, v čem mělo být konkrétně nesprávně rozhodnuto v důsledku porušení jeho tvrzeného práva na seznámení se s podklady.
30. K námitce nedodržení požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu soud konstatuje, že podle tohoto ustanovení se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně, stejně jako žalovaný, ve svých rozhodnutích odůvodnily své Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závěry, uvedly, jakými právními předpisy byly vázány, jaké skutečnosti vzaly v úvahu. Žalovaný se neodchýlil od citovaného ustanovení, když dostatečným a srozumitelným způsobem vypořádal odvolací námitky žalobce.

31. Ve svém náhledu na povinnost správních orgánů zabývat se v případě zastavení řízení z důvodu uvedeného v ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu zkoumáním dopadů do soukromého a rodinného života žalobce vyšel soud ze stabilní judikatury správních soudů. Tyto zastávají názor, že v případě zastavení řízení o žádosti na základě ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu, tento zákon neukládá povinnost posuzovat dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení a správní orgány tedy proporcionality negativního rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce zkoumat nemusely (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016–30; rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 5. 2014, č. j. 30 A 100/2013-53; ze dne 6. 6. 2017, č. j. 57 A 49/2016 – 43; Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 5. 2017, č. j. 15 A 39/2015-38, www.nssoud.cz).
32. Soud konstatuje, že jako opožděnou shledal námitku žalobce vznesenou při jednání, že řízení o udělení dlouhodobého pobytu bylo účelově prodlužováno až do dovršení věku 18 let žalobce, neboť byla vznesena po lhůtě uvedené v ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.
33. Soud uzavírá, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav a rozhodly plně v souladu s ním, aniž porušily žalobcem zmiňovaná ustanovení správního řádu. Žalobu vyhodnotil soud v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. února 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)